

PAPINEK (5) *sb m*

a jasne; e prawdopodobnie jasne (tak w -ek).

sg N papinek (4). ◇ pl I papinki (1).

Sł stp brak, Cn: papinki, Linde XVII – XVIII w. s.v. papinkarz.

Dem. od „papin”; pokarm dla małych dzieci w postaci miękkiej, gęstej masy; z neutralizacją funkcji deminutywnej; papp Murm, Mymer¹, BartBydg (5) : Pappa. Pappen Pápinek. Murm 157; Mymer¹ 41; BartBydg 107.

Wyrażenie:»dziecinny (a. [dzieciący]) papinek« (1): İmaż w tym roščhodniku thák wielé/ iż gdy rozewré roščhodnik/ może gęłto być iáko dziećinny pápinek SienLek 167; [wgarnuřzku máłym iest dziećięcy pápinek/ dogładay do niego. Wokabul 1539 F3].

Przen: Smakołyki, przysmaki, wykwinne potrawy; tenuis et delicatus cibus Cn [w pl] (1) : á y między chłopy iuz dziś vrodziwřzego naydzie niżli między tą rořpieřczoną fláchtą/ czo fie winki á pápinki zádrobili. RejZwierc 7.

Cf 2. [PAPA], [PAPINA], PAPKA, PAPU

LWil